

Phần 13

Chương 37 Nguồn Gốc Yêu Tộc

“Có gì đẹp mắt! Không được!”

“Làm ơn, để cho tôi xem một cái đi, tôi... Tôi bảo đảm sẽ không bị dọa sợ!”

Trong phòng khách biệt thự, Hạ Khiêm Nghiêu và Tiền Hựu người đuổi ta chạy vòng quanh bàn trà. Cuối cùng, anh ta bị Tiền Hựu cuốn lấy không nhìn được, phiên nào nói: “Được rồi được rồi! Xem thì xem đi! Chẳng qua tôi nói trước cho cô, sau khi người miêu chúng tôi biến thân, không có cường tráng uy mãnh như người sói, chỉ sợ sẽ làm cho cô thất vọng.”

Tiền Hựu lắc đầu: “Tôi không phải vì xem sau khi mấy người biến thân có mạnh hay cường tráng không, ta chỉ là muốn thích ứng một chút.”

Nhất thời Hạ Khiêm Nghiêu liền hiểu, trừng cô: “Thì ra cô muốn thích ứng dáng vẻ tôi biến thân, như vậy đi tìm Đông Lang cũng không sợ?”

Tiền Hựu ngượng ngùng cúi đầu: “... Thật xin lỗi, nhưng tôi không tìm được người nào khác có thể giúp tôi. Anh... Anh ấy là bạn trai của tôi, tôi không thể bởi vì chuyện này liền vứt bỏ anh ấy.”

“...” Nói trong lòng Hạ Khiêm Nghiêu không chút nào ghen tỵ, đó là không thể nào. Anh ta không nhìn được vòng qua khay trà, vỗ gáy Tiền Hựu mắng cô: “Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc anh ta có gì tốt? Là đẹp trai hơn tôi hay là có tiền hơn so với tôi?”

Tiền Hựu gãi gãi đầu: “Không phải là bởi vì những thứ này, vừa bắt đầu là bởi vì tôi thấy anh ấy đẹp trai mới thích, nhưng mà bây giờ không giống nhau.”

Bởi vì Đông Lang đã chiếm được một vị trí quan trọng ở trong lòng cô, không để cho cô có thể dễ dàng buông tha như vậy.

Hạ Khiêm Nghiêu vuốt mặt, thu hồi vẻ mặt âm đạm, vỗ tay phát ra tiếng với cô: “Tôi chỉ duy trì một chút, cô muốn nhìn cũng nhìn nhanh chút! Thật là đáng ghét, tôi đã bao nhiêu năm chưa từng thay đổi rồi...”

Anh ta một bên lẩm bẩm, vừa nhắm mắt lại, không cần một lát, Tiền Hựu liền phát hiện quanh thân Hạ Khiêm Nghiêu hiện ra vàng sáng màu hổ phách, giống như mấy con mèo nhỏ trong phòng lúc nãy như đúc!

Ngay sau đó, thân thể Hạ Khiêm Nghiêu ở trong tầng ánh sáng chậm rãi thu nhỏ lại, đồng thời, bên ngoài cánh tay và sau lưng đều mọc ra bộ lông màu vàng chanh, một cái đuôi to lấm tấm màu bạc hiện ra. Hạ Khiêm Nghiêu nhỏ lại bất

đắc dĩ chui từ trong áo phông ra, đến tóc cũng đều biến thành màu cam, anh ta giống như con mèo to, phiến não mà dùng móng vuốt bới tóc: “Xem xong chưa...”

Tiền Hựu chậm rãi há to mồm: “Tốt... Tốt... Thật đáng yêu nha! Oa! Hạ Khiêm Nghiêu, anh biết bây giờ dáng vẻ của anh trông thế nào không?”

Quả thật giống như trong truyện thần thoại yêu quái!

Ách, không đúng, hình như anh thật sự là yêu quái...

“Đáng yêu đầu cô!” Hạ Khiêm Nghiêu co quắp núp ở trong quần áo của mình, phàn nàn nói: “Sau khi biến thân về nhỏ như vậy, không có chút uy phong nào, tại sao sau khi người sói biến thân lại cao lớn như vậy! Đây? Cô làm gì đây?”

Tiền Hựu vội tay định vươn ra về: “Tôi tôi tôi... Tôi có thể sờ đầu anh không? Nhìn qua dáng vẻ thấy sờ rất tốt!”

“...” Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn cô: “Cho cô ba giây.”

Về mặt Tiền Hựu tràn đầy tình yêu vươn tay xoa xoa đầu anh ta, ô ô ô, cảm giác sờ thật giống như sờ Tiểu Nhung!

Cô kích động nói: “Anh nên sớm mang dáng vẻ này cho tôi xem! Như vậy thì coi như bình thường anh mắng tôi mắng hung hơn nữa, tôi đều sẽ không tức giận với anh!”

Dáng tiếc hiện tại trên mặt Hạ Khiêm Nghiêu mọc ra đầy lông, nếu không nhất định Tiền Hựu có thể nhìn ra anh ta đỏ mặt: “Ồ, nói nhăng gì đó, ai quản cô tức giận hay không! Buông tôi ra, tôi muốn biến trở về rồi.”

Tiền Hựu kêu đau mà nói: “Không cần nhanh như vậy nha, nên để cho ta sờ cái đuôi một cái được không? Chỉ một chút!”

Hạ Khiêm Nghiêu chột nhảy ra nửa bước, khẩn trương hô to: “Cô... cô đừng mơ tưởng!”

Tiền Hựu có chút không hiểu: “Tiểu Nhung cũng cho tôi sờ cái đuôi, làm ơn, nhờ chút, liền một cái chỉ sờ một chút, ngược lại tôi mời anh ăn cơm được không?”

“Không được! Nghĩ hay quá nhỉ, như vậy... Chuyện quan trọng như vậy, tại sao tôi có thể để cho cô dễ dàng sờ tới!”

“Anh đang nói cái gì, chuyện quan trọng gì...” Tiền Hựu càng thêm không hiểu.

Hạ Khiêm Tuy vẫn ở bên nhìn lén cuối cùng không thể nhịn được đi ra, khuyên em trai: “A Nghiêu, em cứ để cho cô ấy sờ, sờ xong cô ấy sẽ là của em, chạy không thoát.”

“Em...”

Hạ Khiêm Nghiêu nói không ra lời, Tiền Hựu lại hiểu, cô lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ sờ soạng đuôi của anh, sẽ phải cùng anh ký kết ước định gì đó sao?”

Hạ Khiêm Tụy che miệng cười trộm: “Đúng vậy a, sờ soạng xong thì nhất định phải gả cho nó nhé.”

“Hả?” Tiền Hựu kinh hãi: “Nhưng tôi thường chơi cái đuôi của Tiểu Nhung...”

“Phốc, đây chỉ là quy định của bộ tộc người miêu chúng tôi, không liên quan tới con mèo khác.” Hạ Khiêm Tụy giải thích: “Dĩ nhiên, cô sờ soạng cái đuôi của nó, cũng phải để đối phương đồng ý, hai người mới có thể ở chung một chỗ. Chẳng qua tôi nghĩ đây không là vấn đề, khẳng định em trai tôi đồng ý cưới cô.”

“Chị! Chị không cần nói!” Hạ Khiêm Nghiêu hét hoảng biến trở về nguyên hình, cầm quần áo khoác lên người, trợn mắt nhìn Tiền Hựu một cái: “Cô nhìn cũng nhìn xong rồi, không có chuyện khác gì, nhanh đi nghỉ ngơi đi, bây giờ đã mấy giờ rồi!”

Nói xong, liền phúi đất xoay người chạy trốn.

Tiền Hựu không nhịn được nói với Hạ Khiêm Tụy: “Chị, đáng vẻ sau khi mọi người biến thân thật đáng yêu!”

Hạ Khiêm Tụy đưa ra móng tay sắc bén với cô, tà tà cười một tiếng: “Umh, nhìn qua thật đáng yêu, nhưng bàn về năng lực đánh nhau, chúng tôi cũng không kém hơn người sói chút nào.”

Tiền Hựu như có điều suy nghĩ gật đầu một cái: “Chị, em... Còn có vấn đề muốn hỏi.”

“Tùy tiện hỏi đi.” Hạ Khiêm Tụy kéo Tiền Hựu đến ghế sa lon ngồi xong, giống như em gái ruột dịu dàng nhìn cô.

Tiền Hựu xấp xếp lời nói một chút: “Có phải chỉ cần mèo tu luyện thành tinh, thì đều biến thành người miêu không?”

“Không phải. Nói đúng ra, chúng tôi và Miêu Yêu không phải một giống, umh, tôi cũng không biết tổ tiên của chúng xuất hiện lúc đầu thế nào, nhưng tôi suy đoán, bộ tộc người miêu, có thể là đời sau do loài người và Miêu Yêu kết hợp. Bởi vì chúng tôi sinh ra đã mang bộ dáng con người, cho nên so với Miêu Yêu bình thường càng có được điều kiện may mắn, vì vậy tu luyện cũng dễ dàng một chút.”

“Như vậy sao...” Tiền Hựu gật đầu một cái: “Cho nên Tiểu Nhung thật ra chỉ là mèo nuôi nhà hai người đúng hay không?”

“Nó không phải sủng vật của chúng tôi, umh, càng giống như là một loại quan hệ khế ước thôi. Đợi ở bên người chúng tôi có thể giúp nó tu luyện nhanh hơn, thường nó sẽ giúp chúng tôi làm chút việc nhà, cũng coi là hỗ trợ mọi chuyện cho nhau.”

“À...” Tiền Hựu gật đầu một cái, vẻ mặt nhưng có chút nặng nề.

Hạ Khiêm Tuy nhìn biểu cảm của cô, lại bổ sung một câu: “Nguồn gốc người sói cũng không khác chúng tôi nhiều lắm, chỉ là, cô cũng biết, bọn họ phải bị ảnh hưởng bởi trăng sáng.”

Tiền Hựu không nhịn được hỏi: “Vậy thế giới này ngoài mọi người và người sói ra, còn có Yêu Tộc khác tương tự sao?”

“Có a.” Hạ Khiêm Tuy gật đầu một cái: “Ừm, theo tôi được biết, trong biên có Tộc người cá, trên thảo nguyên Tộc người sư tử, trong rừng rậm Tộc người chim, còn có rất nhiều rất nhiều nha. Những tộc này đều rất ít chuyên sống ở nhiều địa phương, dù sao bọn họ không giống mèo và chó, một khi bại lộ sẽ rất phiền toái.”

Tiền Hựu lẩm bẩm nói: “Thì ra là còn có nhiều như vậy...”

“Đúng vậy, thật ra thì cái thế giới này còn đặc sắc hơn so với cô tưởng tượng đấy.” Hạ Khiêm Tuy cười xoa xoa đầu cô: “Còn có vấn đề sao? Không có còn thì đi nghỉ ngơi đi, cô cũng mệt mỗi một buổi tối rồi.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, sau khi chúc ngủ ngon với Hạ Khiêm Tuy thì trở lại phòng khách, Tiểu Nhung đang ngoan ngoãn nằm ở trên chăn, thấy cô đi vào, còn săn sóc chỉnh gối giúp cô.

Tiền Hựu dùng sức ôm nó một chút, dịu dàng nói: “Cám ơn mày vẫn chăm sóc tao.”

“Meo meo...” Tiểu Nhung hạnh phúc cọ cọ mặt cô, sau đó nhảy đến cái ổ bên cạnh đầu giường ngủ.

Tiền Hựu nằm nghiêng ở trên giường, nhìn bầu trời đêm tối đen ngoài cửa sổ, vào giờ phút này, cô đối với thế giới hai mươi năm cô sinh sống, chợt cảm thấy hoàn toàn khác biệt.

Giống như chị Hạ nói, thế giới con người, thật ra thì thật rất đặc sắc đấy.

Tiền Hựu không nhịn được lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm ảnh cô và Đông Lang chụp chung, dùng ngón tay khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn của anh.

Nhất định anh, cũng giống như người nhà họ Hạ dịu dàng như vậy, thích loài người như vậy.

Bây giờ mặc dù cô không biết bốn người sói đến công kích mình là ai tìm đến, nhưng Tiền Hựu có thể khẳng định, nhất định không liên quan tới Đông Lang. Bình thường cô nấu mỳ ăn liền, không cần thận nóng bỏng tay Đông Lang cũng sẽ khăn trương nửa ngày, như thế nào có thể tìm người tổn thương cô?

Cô không tin.

Tiền Hựu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt Đông Lang trên ảnh, nhẹ nói: “Em sẽ nỗ lực, em không sợ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiền Hựu đã thức dậy. Cô lấy vài đồ, không thể chờ đợi đã muốn ra cửa, bị Hạ Khiêm Tụy ngăn lại: “Này, cô đi đâu vậy?”

Tiền Hựu khoát khoát tay: “Em... Có một số việc muốn nói với Đông Lang, nhưng mà không gọi được điện thoại cho anh ấy, em muốn tới nhà tìm anh ấy một chút.”

“Đợi chút.” Hạ Khiêm Tụy không đồng ý: “Ngày hôm qua mấy người sói đã công kích cô... bây giờ cô đi tìm Đông Lang, ngộ nhỡ lại bị bọn họ bắt được thì làm thế nào? Bây giờ tôi không thể để cho cô ra cửa.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Hạ Khiêm Nghiêu từ trên lầu đi xuống, vừa đeo caravat vừa nói: “Chị tôi nói đúng, bây giờ tốt nhất cô nên ở lại chỗ này, cho đến khi tôi xác nhận an toàn, cô mới có thể đi ra ngoài.”

Tiền Hựu sốt ruột: “Làm sao anh xác nhận an toàn được?”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái: “Ngu ngốc, tôi sẽ gọi mèo và tộc nhân khác đi ra ngoài tra xét tình huống, tóm lại buổi tối đợi tôi về nhà, nơi nào cô cũng không được đi!”

Tiền Hựu biết bọn họ nói không sai, nhưng lại không không chế được muốn đi xem Đông Lang, cuối cùng chỉ có thể không còn hơi sức ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

“Được rồi, xóc lại tinh thần, Tiểu Hựu.” Hạ Khiêm Tụy xoa xoa đầu cô: “Chị đây làm cho cô bữa ăn sáng ngon có được hay không? Trong nhà có rất nhiều mèo con đáng yêu, hôm nay cô có thể chơi cả ngày với bọn chúng.”

Tiền Hựu chỉ có thể gật đầu một cái: “Cám ơn chị.”

Mắt thấy Hạ Khiêm Nghiêu sắp ra khỏi cửa, Tiền Hựu chợt nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vội vàng đuổi theo gọi anh ta lại: “Hạ Khiêm Nghiêu, chờ một chút!”

“Sao thế?”

Tiền Hựu bám bên cạnh cửa, thấp thỏm hỏi: “Ngày hôm qua, chuyện chị của anh nói anh thích tôi, là thật có đúng hay không?”

Hạ Khiêm Nghiêu suýt bị nước miếng sặc chết: “Cái... cái gì, cô... Tại sao cô chợt nói cái này?”

Tiền Hựu có chút áy náy: “Tôi vẫn cho là, anh đang nói giỡn với tôi. Nhưng tối hôm qua tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới hiểu được là anh nghiêm túc. Cho nên, tôi muốn nói cho anh lời xin lỗi, tôi... Tôi...”

“Xin lỗi cô không thích tôi chứ gì?” Hạ Khiêm Nghiêu nhún nhún vai: “Tôi đã sớm biết, còn cần cô nói. Cô ưa thích tôi, nào còn có chuyện về Đông Lang đáng chết đó!”

Nói xong câu cuối cùng kia thì anh ta không nhìn được nện một đấm trên cửa sắt ở nhà để xe, cửa sắt vừa dầy vừa nặng bị anh ta đập lồm xuống.

Tiền Hựu đứng ở tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cuối cùng, Hạ Khiêm Nghiêu mở miệng trước: “Chỉ là cô cũng đừng hiểu lầm, không phải là tôi rất chung tình với cô, nói không chừng không qua bao lâu liền thay đổi tâm, cho nên cô ngàn vạn lần đừng thấy áy náy. Được rồi, không nói nữa, tôi đi làm đây.”

“Ừm... Cố gắng làm việc.” Tiền Hựu vội vàng nói.

Hạ Khiêm Nghiêu ngồi vào trong xe, trước khi đi lại tùy ý bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà bây giờ tôi còn chưa thay lòng. Cho nên nếu như cô cảm thấy tên Đông Lang kia quá hung tàn, không thích hợp với cô... cô... Có thể suy tính một chút về tôi. Coi như bây giờ không thích tôi cũng không có gì, tôi có sức quyến rũ như vậy, một ngày nào đó cô sẽ yêu tôi yêu muốn sống muốn chết.”

Nói xong, liền nhanh chóng mở xe rời đi.

Tiền Hựu nhìn bóng lưng anh ta đi xa thờ dài, mà phía sau cô, Hạ Khiêm Tuy cũng nhìn bóng lưng của cô thờ dài, haizz, nhìn bộ dạng con nhóc này si tình như vậy, đừa em trai ngốc của cô nào có cơ hội!

Chương 38

Giảng Co Kịch Liệt

Suốt cả ngày Tiền Hựu ở lại trong biệt thự nhà họ Hạ. Cô thử gọi điện thoại cho Đông Lang vô số lần, nhưng mà không thể liên lạc được. Cô lo lắng không thôi, cũng chính lúc này cô mới phát hiện, cô không hề quen biết một người bạn hoặc là đồng nghiệp nào của Đông Lang! Thậm chí ngay cả số điện thoại của Shani cô cũng không có, cho nên bây giờ cô muốn tìm Đông Lang, chỉ có thể lo lắng mà chờ đợi thôi.

Tiền Hựu đoán, Đông Lang không cho cô tiếp xúc với đồng nghiệp của mình vì sợ bọn họ làm cô bị thương. Suy nghĩ lại một chút những ngày mà bọn họ ở bên nhau, anh vẫn dùng mọi cách để bảo vệ cô, Tiền Hựu lại cảm thấy đau lòng và chua xót.

Thậm chí còn có chút hối hận. Tối hôm đó sau khi cô phát hiện Đông Lang là người sói xong, vậy mà không nói lời nào đã chạy đi, nhất định là anh ấy rất đau lòng đúng không? Nhất định anh ấy cảm giác những lời mình nói thích anh ấy đều là giả, cho nên bây giờ mới không chịu nhận điện thoại của cô...

Tiền Hựu vừa lo lắng vừa đau lòng nằm trên ghế sa lon, đôi mắt cũng đỏ lên.

Buổi sáng sau khi Hạ Khiêm Nghiêu đi làm xong, Hạ Khiêm Tụy cũng đi tới công ty, vì vậy bây giờ trong nhà này chỉ còn lại một đám mèo dễ thương và Tiền Hựu thôi.

Con mèo quản gia Đại Hoa vì muốn dỗ cho cô vui vẻ, đã dẫn mấy con mèo khác tới biểu diễn các loại tiết mục cho Tiền Hựu xem, nào là nằm trên đất để lộ cái bụng ra, cả tập thể làm nũng với cô; nào là đứng xếp thành hàng, ca hát meo meo o meo meo ô cho cô nghe; nào là xoa bóp bả vai cho Tiền Hựu.

Tiền Hựu rất cảm động, ôm lấy con mèo quản gia Đại Hoa xoa xoa đầu của nó: “Cám ơn mày nha, bọn mày đã cực khổ rồi, hãy đi nghỉ ngơi đi, tao... Tao không sao.”

Con mèo quản gia Đại Hoa dùng móng vuốt nhẹ nhàng xoa xoa đầu của cô, sau đó nhảy xuống đất, dẫn những con mèo khác đi xuống bếp chuẩn bị thức ăn.

Còn Tiểu Nhung và một con mèo khác gọi là Tiểu Hắc, theo sự dặn dò của Hạ Khiêm Nghiêu đi thăm dò tin tức của mấy con sói tấn công bọn họ tối qua.

Tiền Hựu ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một lát, tâm trạng đã tốt hơn một chút, đứng dậy đi vào phòng bếp, nói với mấy con mèo: “Bọn mày không cần vội đâu, hôm nay để tao nấu cơm cho.”

Con mèo quản gia Đại Hoa mới đầu không đồng ý, Tiền Hựu gãi gãi cổ nó nói: “Tối qua bọn mày đã cứu tao, tao rất cảm kích! Bữa cơm này xem như là một chút tấm lòng của tao đối với bọn mày thôi.”

Con mèo quản gia Đại Hoa bị Tiền Hựu gãi rất thoải mái, kêu khò khè khò khè, cuối cùng cũng dao động gật đầu đồng ý, Tiền Hựu liền để cho tất cả những con mèo đi ra khỏi phòng bếp, một mình bắt đầu chuẩn bị làm đồ ăn.

Bởi vì trong nhà trừ hai chị em nhà họ Hạ ra, còn có một bầy mèo nữa, cho nên chuẩn bị bữa tối này cũng mất chút thời gian. Cũng may tài nấu nướng của chị Hạ thuộc vào hàng cao thủ, nên đã dán công thức của những món ăn thường ngày lên tủ lạnh, Tiền Hựu theo đó mà chuẩn bị, nên hiệu suất vẫn rất cao.

Vì vậy chờ tới khi hai chị em nhà họ Hạ tan làm về nhà, liền phát hiện con mèo quản gia Đại Hoa và những con mèo khác đều đang lười biếng nằm phơi bụng trên ghế sofa, còn trong bếp có tiếng xào thức ăn truyền ra.

“Meo meo ô...” Con mèo quản gia Đại Hoa kêu lên mấy tiếng với Hạ Khiêm Tụy.

Hạ Khiêm Tụy kinh ngạc nói: “Tiểu Hựu tự mình nấu cơm sao! Em trai, hôm nay em có lộc ăn nha!”

Hạ Khiêm Nghiêu đi theo phía sau cô ta có vẻ mặt không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác, hừ hừ nói: “Cô... Cô ấy có thể làm được món ngon gì chứ, em chẳng mong đợi chút nào.”

Chị Hạ bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai em trai: “Em đó, vẫn không hiểu tại sao mình không thể theo đuổi được Tiểu Hựu? Tất cả không phải đều do cái miệng này của em làm hại sao!”

“... Em biết rồi.” Hạ Khiêm Nghiêu hơi cúi đầu xuống: “Nhưng em vẫn cứ vậy, một chút cũng không thay đổi được. Coi như có sửa được đi nữa, bây giờ cũng không có ý nghĩa gì nữa.”

Đang nói, Tiểu Hựu liền bung thức ăn từ trong phòng bếp ra: “Oa, mọi người đã về hết rồi sao! Vừa đúng lúc, tôi chỉ còn một món nữa là làm xong hết rồi!”

Hạ Khiêm Tụy đi lại ôm lấy cô: “Ôi trời Tiểu Hựu của chúng ta thật biết nghe lời, để chị tới giúp em.”

“Không cần không cần!” Cho dù như thế nào Tiểu Hựu cũng nhất định không cho cô ta giúp một tay, nghiêm túc nói: “Chị, mọi người đối xử với em tốt như vậy, em cũng không biết cảm ơn như thế nào, tạm thời chỉ có thể làm bữa cơm này để thể hiện tấm lòng của em, hy vọng mọi người không chê.”

“Sao có thể chê được, chị và em trai của chị đều rất mong đợi bữa cơm này của em.” Hạ Khiêm Tụy cười nói: “Được rồi, vậy chị không làm loạn nữa, em có cần giúp gì thì cứ gọi chị một tiếng.”

“Dạ.” Mười phút sau, Tiểu Hựu làm xong tất cả các món ăn, tất cả đều được đặt trên cái bàn dài ở trong phòng ăn, con mèo quản gia Đại Hoa dẫn tất cả những con mèo lại ngồi xung quanh bàn ăn, Hạ Khiêm Nghiêu vẫn giống như thường ngày, nói với mọi người: “Vậy thì ăn cơm thôi.”

Những con mèo lập tức cúi đầu ngay ngắn, bắt đầu ăn cơm, những cái đầu nhỏ cúi xuống bàn ăn, thấy như vậy trong lòng Tiểu Hựu vui như nở hoa, tim đập rộn lên. Cô không nhịn được nói với chị Hạ: “Bọn chị trải qua cuộc sống hàng ngày như vậy, quả thật là rất hạnh phúc.”

Hạ Khiêm Tụy trêu chọc cô nói: “Em gả cho em trai chị đi, thì có thể cũng được sống trong môi trường như vậy mà, hơn nữa bây giờ em ấy là tộc trưởng của bộ tộc người mèo đó nha, rất uy phong.”

Tiểu Hựu khó xử lắc đầu một cái: “Thành thật xin lỗi chị, em...”

“Được rồi, nói giỡn thôi.” Hạ Khiêm Tụy cười với cô: “Tiểu Hựu đáng yêu nhất là ở chỗ này, mặc kệ cho người ta nói cái gì em đều cho là thật, nên mỗi lần chị đều muốn trêu chọc em đó, ha ha ha.”

Tiểu Hựu ngại ngần gãi gãi đầu, không khỏi bắt đầu tưởng tượng, hoàn cảnh sinh hoạt của nhà Đông Lang sẽ như thế nào đây? Sẽ có một bày chó cũng giống như vậy sao, vây quanh Đông Lang và ba mẹ của anh ấy cùng ăn cơm sao?

Nhưng nhà Đông Lang không giống nhà họ Hạ, nhà bọn họ chỉ có một đứa con là anh thôi, cho tới bây giờ chắc là Đông Lang rất cô đơn đúng không?

Nghĩ tới đây, nhất thời cô không có khẩu vị nữa, không nhận được hỏi Hạ Khiêm Nghiêu: “Chuyện đó, anh phái Tiểu Nhung đi tìm hiểu sao rồi? Tôi... Tôi có thể đi khỏi đây chưa? Tôi thật sự có chút... Lo lắng cho Đông Lang.”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Chờ chúng nó trở lại mới biết được.”

Vừa mới dứt lời, con mèo quả gia Đại Hoa ngẩng đầu lên, trên chòm râu của nó còn dính một ít thức ăn của mèo, nó nhìn ra phía cửa một chút, nhảy xuống khỏi bàn, quay về phía Hạ Khiêm Nghiêu kêu “Meo meo ô” một tiếng, sau đó liền đi ra ngoài.

Hạ Khiêm Nghiêu phiên dịch lại Tiền Hựu nói: “... Bọn họ đã quay trở về.”

Tiền Hựu sao ngồi yên được nữa? Cô cũng không ăn, vội vàng chạy ra phòng khách, thì nhìn thấy mèo quả gia Đại Miêu đã ra mở cửa, Tiểu Nhung và Tiểu Hắc cùng đi vào, nhìn thấy Tiền Hựu, Tiểu Nhung lập tức làm nũng kêu meo meo mấy tiếng, Tiền Hựu vội vàng ôm nó vào trong ngực, xoa xoa cho nó nói: “Vắt vả vắt vả rồi, mày không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ? Có đói bụng không, tao làm thức ăn cho mày ngon lắm.”

Tiểu Nhung kêu ngao ưỡn ngực: “Meo meo ô ô ô! Meo meo meo meo ngao!”

Tiền Hựu nghiêng đầu nhìn Hạ Khiêm Nghiêu cũng theo ra ngoài, vẻ mặt anh ta bắt đầu đảm nhiệm chức vụ người phiên dịch: “Nó nói nó không đói bụng, rất vui khi giúp được cô.”

“Meo meo ô!” Tiểu Nhung gật đầu một cái, ý bảo chủ nhân của nó phiên dịch rất chính xác, ở trước mặt Hạ Khiêm Nghiêu liền khoa tay múa chân một lúc lâu, Hạ Khiêm Nghiêu nghe rõ, anh ta nói: “Bọn họ đã điều tra ra ai là người sai khiến những người sói kia tấn công cô tối hôm qua.”

“Thật sao? Vậy có nghĩa là bây giờ tôi có thể ra khỏi đây rồi sao? Tôi có thể đi tìm Đông Lang rồi chứ?”

Mặc dù Hạ Khiêm Nghiêu không thích để cho Tiền Hựu mạo hiểm, nhưng anh ta biết mình không có tư cách giữ cô lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có thể, nhưng tôi phải đi cùng với cô.”

“Không được, nếu như không còn nguy hiểm nữa, mình tôi đi là được rồi, đã làm phiền các người nhiều rồi...”

Đổi lại là một cái liếc mắt của Hạ Khiêm Nghiêu: “Bây giờ cô cũng biết khách sáo à? Trước đây trong công việc cô gây nhiều phiền phức như vậy sao không thấy cô khách sáo chút nào! Đi nhanh một chút, đừng làm mất thời gian của tôi!”

Nói xong, liền lôi Tiền Hựu ra ngoài.

“A đợi chút, anh vẫn chưa ăn cơm xong mà...”

“Tôi nhìn cô tức tới mức no căng bụng rồi, còn ăn được cái quỷ gì nữa chứ!”

Hạ Khiêm Tuy ôm con mèo Đại Hoa ở trong ngực, đưa mắt nhìn em trai lôi kéo Tiền Hựu ra khỏi cửa, ngồi chồm hồm xuống sờ sờ đầu của Tiểu Nhung và đầu của Tiểu Hắc: “Khô cực cho chúng mày rồi, cùng ăn cơm với tao thôi.”

Đi ra khỏi biệt thự nhà họ Hạ thì trời đã gần tối. Tiền Hựu đoán Đông Lang cũng không còn ở công ty nữa, liền tính đi tới nhà riêng để tìm anh. Trên đường, cuối cùng cô cũng biết được rõ ràng từ chỗ Hạ Khiêm Nghiêu thì ra chuyện tối hôm qua là do là Shani phá những người sói kia tới!

Hạ Khiêm Nghiêu lái xe, giọng nói châm chọc: “Luôn có người nói mèo có nhiều tính khí gian xảo khó nuôi, nhưng so với sói thì cũng có khác gì đâu? Đừng nhìn dáng vẻ uy phong lẫm liệt của bọn họ, trong lòng cũng rất xảo trá, thật sự không biết cô xem trọng điều gì ở bọn họ.”

Tiền Hựu giải thích: “Mặc dù tôi và Shani không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, nhưng tôi cảm thấy cô ấy chắc không phải là người xấu... đâu?”

Hạ Khiêm Nghiêu tức giận tới mức mắng cô: “Đầu óc của cô có bệnh à, cô ta tìm người đánh cô, cô còn giải thích thay người ta?”

“Không phải đâu!” Tiền Hựu thở dài một hơi: “Cô ấy là trợ lý của Đông Lang, chắc chắn Đông Lang sẽ không để một người xấu ở lại bên cạnh người, có lẽ Shani chỉ... Không kìm chế được sự lo lắng của mình thôi.”

“Hừ!” Hạ Khiêm Nghiêu không lên tiếng, coi như anh ta đã hiểu rồi, đây là Tiền Hựu yêu ai yêu cả tông tri họ hàng. Người phụ nữ này đúng là đầu óc đã bị hỏng rồi, biết rõ lắm người sói sẽ rất nguy hiểm đối với mình, nhưng vẫn không muốn từ bỏ, chẳng lẽ là vì Đông Lang rất dịu dàng sao?

“Tôi hỏi cô.” Lúc sắp tới nhà của Đông Lang thì Hạ Khiêm Nghiêu không nhịn được hỏi: “Nếu như... Tính cách của tôi cũng giống như Đông Lang, cô có thích tôi hay không?”

Tiền Hựu có chút dở khóc dở cười: “Đây là câu hỏi kỳ cục gì vậy...”

“Cô hãy trả lời có khả năng hay không đi! Nếu như tôi... Nguyên ý biến mình thành một người dịu dàng ga lăng.”

Tiền Hựu nhìn vẻ mặt quật cường của anh ta, dùng giọng nói nhỏ nhẹ an ủi như một người bạn nói: “Hạ Khiêm Nghiêu, anh chỉ cần là chính mình là được rồi, có cố gượng ép biến thành dáng vẻ mà mình không thích, thì anh cũng không vui về gì. Có khi số phận trên người con người như vậy đó, mặc dù bây giờ người kia của anh chưa xuất hiện, nhưng tôi tin là cô ấy sẽ sớm xuất hiện thôi, cô ấy nhất định sẽ tốt hơn tôi, thích hợp với anh hơn, để mỗi khi anh nghĩ tới cô ấy đều sẽ vui vẻ.”

Ở trong lòng của Hạ Khiêm Nghiêu, Tiền Hựu vẫn là một cấp dưới có cái đầu ngóc nghếch, liên tục sai sót trong công việc, nhưng bây giờ, anh ta chợt hiểu, thật ra thì có rất nhiều chuyện có lẽ Trên Hựu nhìn thấu đáo hơn anh, chỉ có điều trong cuộc sống cô có tính tình ngây thơ và lãng mạn.

Anh ta nghĩ, anh ta thích chính là tính cách này của cô, như vậy thì có thể khiến bầu không khí ở xung quanh đều được thoải mái.

“Được rồi, xuống xe thôi.” Anh ta dừng xe ở cổng biệt thự, lạnh nhạt nói: “Đi tìm người đàn ông mà khiến cô vừa nghĩ tới đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc đi.”

Tiền Hựu gật đầu một cái, nhanh chóng đi tới trước cánh cổng, lại phát hiện trong phòng hình như không có ánh đèn.

Đông Lang không có ở nhà sao?

Cô đang muốn thử gọi điện cho anh, thì nghe thấy giọng nói của Hạ Khiêm Nghiêu vang lên: “Được rồi, đừng trốn nữa, đi ra đi. Trốn trốn tránh tránh không phải phong cách của người sói các người, không phải các người rất thích đánh nhau sao?”

Vừa dứt lời, đột nhiên một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt Tiền Hựu.

Cô nhất thời thở dốc vì kinh ngạc, lui về phía sau nửa bước, gọi lên tên của đối phương: “Shani?”

Nhìn sắc mặt của Shani cũng rất khó coi, lạnh lùng nói: “Tiểu thư Tiền, cô còn tới đây làm gì nữa?”

Tiền Hựu nói: “Tôi... Tôi tới tìm Đông Lang, thành thật xin lỗi, ngày hôm qua thái độ của tôi đối với các người không được tốt lắm, xin cô đừng để trong lòng.”

Shani cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh ra trước ngực: “Xin cô không nên thử làm quen lại, chúng tôi và cô vốn không cùng một chủng tộc, không thể chỉ vì một mình cô được, xin cô đừng quay trở lại đây để tìm tiên sinh Đông.”

Tiền Hựu khẽ cau mày, sắp xếp lại lời nói ở trong lòng một chút, nói: “Shani, tôi... Tôi biết rõ là trước đây các người đã bị một số người làm tổn thương, nhưng tôi hy vọng cô sẽ tin tưởng tôi, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến các người bị tổn thương hết. Lúc mới biết các người là người sói thì tôi có hoảng sợ một chút, nhưng cái này sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và anh ấy...”

“Đủ rồi!” Shani kích động cắt đứt lời cô, từng bước đi lại gần Tiền Hựu, những lời nói cực đoan tuôn ra liên tục: “Dối trá, nói láo! Lúc đó người kia cũng bị dọa sợ tới mức đứng không vững! Phản ứng của cô và người kia không khác gì nhau cả, đầu tiên là nói lời ngon ngọt dụ dỗ chúng tôi, sau đó quay lại đốt nhà của chúng tôi, muốn giết chết chúng tôi! Sức lực của chúng tôi so với các người

lớn hơn rất nhiều, hung dữ hơn rất nhiều, nhưng chúng tôi chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương con người! Cô lấy cái gì để đảm bảo cô vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương tiên sinh Đông?”

Tiền Hựu không trả lời mà hỏi lại: “Vậy tại sao cô lại cảm thấy nhất định sẽ làm tổn thương anh ấy? Shani, Đông Lang không phải là vật sở hữu của bất cứ người nào trong chúng ta, tôi cảm thấy cô không có quyền quyết định thay anh ấy chuyện có nên tiếp tục hay dừng lại giữa chúng tôi! Mời nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, tôi sẽ tự đi tìm anh ấy, nếu như Đông Lang cũng cảm thấy tôi không đáng để anh ấy yêu, không đáng để anh ấy tin tưởng, vậy thì tôi cũng không còn gì để nói, nhưng cô cũng không có tư cách ngăn cản tôi!”

Shani bị Tiền Hựu nói cho sợ run lên, căn bản cô ta không thể ngờ một người nhu nhược như vậy lại có một mặt cứng rắn như vậy!

Hai người không ai nói gì thêm, chỉ nhìn thẳng vào đối phương, hình như cũng đang chờ đợi đối phương lùi bước trước.

Cuối cùng, một giọng nói vang lên trên nóc nhà đánh vỡ cục diện bế tắc lúc này: “Cậu ta không có ở nhà, chúng tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu.”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên nhìn theo nơi phát ra giọng nói, kinh ngạc nói: “Khăng? Anh vẫn luôn ở chỗ này sao?”

Khăng ngồi trên nóc của nhà để xe, một cái chân co lại, một tay khoác lên đầu gối, anh ta cũng không nhìn Tiền Hựu, chỉ nói: “Chuyện này cũng không quan trọng. Tôi sẽ ngăn cản em gái tôi giúp cô, cô hãy đi tìm cậu ta đi, đi nhanh lên.”

“Anh! Sao anh có thể làm như vậy được!” Shani kích động quay đầu nhìn Khăng.

Khăng khoát khoát tay, không muốn nhiều lời: “Mau đi đi.”

Thì ra bọn họ là anh em? Khó trách nhìn lại giống nhau như vậy, trên tóc cũng có sợi tóc bạch kim. Tiền Hựu gật đầu một cái: “Cám ơn anh.”

Nói xong cô liền xoay người đi tới trước mặt của Hạ Khiêm Nghiêu, anh ta hỏi: “Cô biết tên kia ở chỗ nào sao?”

Tiền Hựu lắc đầu một cái: “Không biết, nhưng tôi muốn đi tới những nơi chúng tôi thường hay đi dạo tìm xem sao.”

“Vậy thì đi thôi.” Hạ Khiêm Nghiêu mở cửa xe, Tiền Hựu ngồi vào trong, xuyên qua cửa sổ xe liếc nhìn Khăng ngồi trên nóc nhà, dùng khẩu hình miệng nói một câu: “Cám ơn.”

Khăng nhìn chiếc xe thể thao chạy đi như bay trong trời chiều, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Tiền Hựu ôm con chó do chính anh ta biến thành ngồi xem tivi trên ghế sofa.

Trước kia Đông Lang cũng từng khuyên anh ta nói lại tất cả loài người không phải ai cũng xấu, để cho anh ta thử tiếp nhận loài người, khi đó một chữ anh ta cũng không nghe vào, chỉ thấy Đông Lang đã bị những con người gian trá lừa gạt. Thế nhưng bây giờ anh lại hy vọng Tiền Hựu thật sự là một người lương thiện giống như Đông Lang nói.

Nghĩ tới đây anh ta không khỏi nở nụ cười tự giễu, anh ta luôn nói không cần con người tiếp nhận, nhưng thực tế thì sao? Thật ra thì sâu trong lòng của anh ta vẫn luôn mong nhận được sự ấm áp này.

Tiền Hựu có thể cho anh ta cái loại ấm áp đó.

Chương 39

Không Xa Không Rời

Sau một tiếng, Tiền Hựu xuống xe ở dưới nhà.

“Anh trở về đi, hôm nay thật làm phiền anh.” Cô có chút áy náy nói với Hạ Khiêm Nghiêu ở trong xe.

Anh ta hỏi: “Những nơi có thể tìm đều đã tìm, cô còn muốn tiếp tục tìm sao? Đi về nghỉ ngơi đi, tên kia là người sói, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.”

Tiền Hựu thở dài một hơi: “Trong khu của tôi có một vườn hoa nhỏ, một lát tôi đi tìm thử một chút. Nếu như thật sự không tìm được...”

“Vậy thì vĩnh viễn đừng tìm, loại bạn trai gặp chuyện liền trốn không gặp cô, cô cần gì phải giữ lại.” Dĩ nhiên là Hạ Khiêm Nghiêu khen một câu cũng sẽ không bằng Đông Lang nói.

Tiền Hựu bị lời anh ta chọc cho cười khở một tiếng, dừng lại nửa giây, chợt thấp thỏm hỏi: “Hạ Khiêm Nghiêu, anh cảm thấy... có phải cuối cùng về sau anh ấy... Không xuất hiện nữa chứ?”

Tiền Hựu lo lắng có phải Đông Lang hay không bị phản ứng của mình làm tổn thương, vì vậy rời khỏi nơi đau lòng này.

Hạ Khiêm Nghiêu liếc mắt xem thường: “Nếu tên kia thật sự yếu ớt như vậy, tôi thấy tộc sói của họ cũng không giúp đỡ! Được rồi, không cần đoán mò, cùng lắm thì ngày mai tôi lại dẫn cô đi tìm là được.”

Tiền Hựu cười: “Không cần, tự tôi tìm là tốt rồi. Chỉ là thật cảm ơn anh, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Sau khi Hạ Khiêm Nghiêu lái ô tô rời đi, Tiền Hựu đi về phía vườn hoa trong khu. Bây giờ đã là đêm khuya, trong vườn hoa im ắng, liếc mắt một cái có

thể nhìn ra căn bản không người ở đây. Tiền Hựu ngồi yên trên ghế dài chốc lát, lại gọi điện thoại cho Đông Lang, nhưng bên kia vẫn không người nghe.

Những nơi trước kia hai người bọn họ thường đi, cô mới vừa tìm khắp một lần, nhưng mà không thu hoạch được gì. Rốt cuộc anh đã đi nơi nào?

Đêm càng lúc càng khuya, Tiền Hựu có chút lạnh, chỉ có thể đi về nhà.

Không ngờ ở trong thang máy lại gặp phải một đôi vợ chồng ở lầu bảy trước kia đã gặp qua, cô gái kia trước đã trả hộ Tiền Hựu một hộp đường, nhìn thấy cô liền cười chào hỏi, lại hỏi: “Ah, hôm nay người bạn trai đẹp trai dịu dàng của cô không đưa cô về nhà sao?”

Trong lòng Tiền Hựu phát khổ, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cúi đầu.

Chồng cô ấy nhìn ra không đúng, vội vàng vỗ cô ấy, hình như cô gái kia đột nhiên hiểu, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, tôi đúng là người nói nhiều, cô không cần để ý.”

“Không quan trọng.” Tiền Hựu cố gắng cười với cô ấy, đến tầng bảy, vợ chồng họ tạm biệt với cô, còn muốn mời cô rảnh rồi tới chơi.

Tiền Hựu lễ phép tạm biệt bọn họ, cửa thang máy khép lại, nụ cười của cô không thể duy trì nổi nữa.

Nếu như... Nếu như Đông Lang thật sự vì vậy chia tay cùng mình thì làm thế nào? Thật sự chẳng lẽ giống như Shani nói, anh sợ mình sẽ tổn thương anh?

Tiền Hựu ngây ngô dại dột về đến nhà, trong nhà tối đen như mực, cô ngồi ở trên ghế sofa chốc lát, chợt nhớ tới có thể nhờ Khuê Mật giúp đỡ, vội vàng mở máy vi tính ra.

Cũng may lúc này Khuê Mật vẫn trực tuyến, trong lòng Tiền Hựu hốt hoảng, cũng không đoái hoài tới thời gian quá muộn, nhanh chóng gõ chữ: “Ồ đây không ở đây không thân ái, xin giúp đỡ xin giúp đỡ! Hu hu hu, mình không biết nên làm gì bây giờ...”

Nửa phút sau Khuê Mật hồi âm: “Đang dán mắt nạ chuẩn bị đi ngủ rồi, làm sao đây?”

Tiền Hựu: “Mình có một chuyện thật sự quan trọng muốn nói với cậu, mình hi vọng sau khi cậu nghe xong không bị dọa đến...”

Khue Mật: “Hả? Chẳng lẽ cậu và Đông Lang sắp kết hôn à? Ha ha ha chúc mừng.”

Tiền Hựu: “Không phải vậy, nhưng chuyện quả thật có liên quan tới anh ấy. Cậu đáp ứng mình, chuyện này sau khi cậu biết nhất định phải coi như là bí mật che giấu, tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ người nào khác?”

Khuê Mật: “... Cậu đừng nói với mình là Đông Lang ở trên giường không được nhé.”

Tiền Hựu: “...”

Tiền Hựu dờ khóc dờ cười: “Không phải vậy! Mình cũng không biết anh ấy có được hay không, mình lại không thử qua! Không đúng trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là, hình như Đông Lang là người sói, bắp thịt phát triển rất tốt!”

Khuê Mật trầm mặc chốc lát, mới trả lời: “Này này, hơn nửa đêm cậu gửi tin nhắn cho người độc thân như tôi sao, vênh váo bạn trai cô vóc người đẹp, như vậy thật sự tốt sao! Cậu suy nghĩ một chút cho tấm lòng bi ai của người độc thân nhiều năm như mình được không!”

Tiền Hựu sốt ruột: “Không phải! Không phải mình khoe khoang với cậu, anh ấy thật sự là người sói! Chính là người sói trong truyền thuyết thần thoại cứ đến đêm trăng tròn thì biến thân đó! Trước mình thật sự rất sợ bị anh ấy ăn hết, mình cũng thật sự không phải đang đùa giỡn với cậu đâu!”

Khuê Mật lại hiển nhiên không tin: “... Mẹ nó, không chơi với cậu mình đi ngủ.”

Tiền Hựu: “QAQ⁽¹⁾ chớ đi mà! Anh ấy thật sự biết biến thân đó a a a a!”

Vậy mà cuối cùng tin nhắn kia gửi đi không bao lâu, bên cạnh liền có một khung nhắc nhở, trên đó viết: “Tin nhắn gửi đi không thành công.”

Không có gửi đi thành công? Chuyện gì xảy ra? Tiền Hựu sững sốt một chút, nhìn xuống góc phải máy vi tính, phát hiện rõ ràng Internet bị ngắt! Chẳng lẽ là router xảy ra vấn đề gì sao?

Cô đang suy nghĩ, sau lưng chợt truyền đến một tiếng vỡ vụn thanh thúy: “Tạch...!”

Tiền Hựu một thân một mình ở trong phòng ngủ tối đen, chỉ có màn ảnh vi tính là sáng. Đột nhiên xuất hiện âm thanh kì lạ khiến cô bị dọa sợ đến lông mao dựng đứng, cô khẩn trương chậm rãi quay đầu lại, sợ hãi cực kỳ, phát hiện cửa phòng lại có một người đang đứng!

Cô khẩn trương nhảy dựng lên, kéo bàn bàn phím ngăn trước người bảo vệ mình, qua mấy giây, chợt cảm thấy... Tại sao cái bóng trước mắt này nhìn quen thế?

Nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, Tiền Hựu thử hô lên cái tên đó: “... Đông Lang? Là anh sao?”

Vừa dứt lời, bóng người kia liền đưa tay ra ngoài nhấn chốt mở đèn trong phòng, nhất thời trong phòng ngủ sáng ngời một mảnh.

Tiền Hựu thấy rõ khuôn mặt người đàn ông, nhất thời vui buồn lẫn lộn, để bàn phím xuống hận không được lập tức nhào tới trong ngực của anh: “Đông Lang! Em... Em tìm anh đã lâu rồi, anh chạy đi đâu vậy?”

Nhưng động tác của cô nhanh chóng dừng lại, bởi vì rõ ràng Đông Lang trước mắt không đúng lắm. Tóc ngắn của anh lộn xộn che nửa bên hàng mi, lộ ra một đôi mắt lại phát ra ánh hào quang màu vàng sậm. Anh nghiêng ngả tựa vào khung cửa, một tay cầm một bình rượu đỏ trống không, trong tay kia cầm dây điện nhà Tiền Hựu!

Cái dây điện kia bị anh uốn thành bộ dạng méo mó, Tiền Hựu tinh tường nhìn thấy trên ngón tay anh có những móng tay sắc bén, trên mu bàn tay của anh còn có một tầng da lông màu xám tro.

Bả vai của cô không khỏi khẽ run một cái, vậy mà cái động tác nhỏ này lại bị tầm mắt bén nhạy của Đông Lang bắt được, anh nâng khóe miệng lên, khi anh uống say cười lên có loại bình thường không chút tà khí, giọng nói cũng nhiều lên mấy phần âm u hấp dẫn: “Sợ anh dùng móng vuốt bóp nát cổ họng của em sao?”

Tiền Hựu vội vàng nói: “Không phải vậy, em...”

“Không phải vậy, vậy tại sao phát run?” Đông Lang nói xong, nhẹ nhàng đánh ợ hơi rượu, nhưng con mắt kia lại càng ngày càng sáng, anh ném dây điện sang một bên, sau đó lão đảo đến gần Tiền Hựu, cô có thể ngửi thấy được trên người anh có nồng nặc mùi rượu.

Anh cứ đi một bước, sẽ dùng giọng khàn khàn nói một câu.

“Cho nên tiểu Hựu, cảm thấy anh sẽ tổn thương em sao?”

“Yêu thích anh, cũng chỉ là bởi vì dáng dấp anh hợp miệng em mà thôi, một khi phát hiện anh rất nguy hiểm, cũng không thích, thật sao?”

“Đều cùng như những con người khác, khiến anh dùng hết toàn lực thật lòng đối đãi, cũng vẫn đề phòng anh như cũ, không tin, thật sao?”

Anh càng nói càng kích động, chờ đi tới trước mặt Tiền Hựu thì đã không khống chế được thân thể run rẩy, sau đó anh chột đưa hai tay ra, gắt gao nắm lấy bả vai Tiền Hựu, ánh mắt nhìn cô giống như là muốn nuốt cô vào: “Anh nỗ lực lâu như vậy, nhưng vẫn không có biện pháp để cho mọi người tin tưởng anh. Đã như vậy, anh liền ăn hết em cho khỏe! Dù sao trong mắt em anh chính là đã thú hung tàn không phải sao!”

Chẳng biết lúc nào, trong mắt Tiền Hựu đã tụ đầy nước mắt, cô dùng sức nhào vào trong ngực Đông Lang, ôm chặt lấy lồng ngực rộng rãi đầy run rẩy của anh, khóc nói: “Thật xin lỗi, không phải em cố ý sợ anh, thật sự không phải là cố ý, hu hu hu... Thật xin lỗi... Em thích anh, bây giờ còn thích anh... Nếu như anh muốn ăn em liền ăn đi, mặc kệ như thế nào xin anh đừng lại biến mất không thấy, em thật sự vô cùng lo lắng cho anh...”

Cô cảm thấy đầu tiên Đông Lang trở mắt trong chốc lát, tiếp đó dần dần ôm lấy mình. Ngực của anh rất dùng sức, Tiền Hựu cảm giác sắp bị anh ôm đến hít thở không thông, nhưng cô không có sợ chút nào, ngược lại càng thêm dùng sức ôm chặt anh. Nước mắt rơi mãnh liệt, căn bản không khống chế được, Tiền Hựu vừa khóc vừa nghĩ trong lòng, rõ ràng người bị xúc phạm là Đông Lang, nhưng vì sao bây giờ cô lại khóc dữ như vậy, cô không nhịn được nói: “Nếu như anh thật sự đau lòng thì cứ khóc đi, em sẽ bảo vệ anh, về sau tuyệt đối em sẽ không rời đi khỏi anh, Đông Lang, em yêu anh.”

Ba cái chữ kia cứ để cho cô dùng giọng điệu nghẹn ngào nói ra khỏi miệng như vậy, thân thể Đông Lang khẽ run lên, cúi đầu, hốc mắt đỏ bừng nhìn cô, vẻ mặt yếu ớt chưa bao giờ có: “Có thật không?”

Tiền Hựu gật đầu lia lịa, thút thít nói: “Em yêu anh. Em... em đã nghĩ xong, nếu như anh không thích cuộc sống ở nơi này, em liền cùng anh trở về chỗ của các anh, có được hay không? Sẽ không có người sợ hãi các anh nữa, em sẽ vĩnh viễn ở cùng với anh.”

Nghe đến mấy câu này, Đông Lang giống như đột nhiên buông lỏng, anh vô lực tựa vào trên người Tiền Hựu, đầu hơi dụi ở trong cổ cô, hình như rất mệt mỏi, giọng nói lại như đứa bé: “Em đồng ý, không thể gạt anh.”

“Sẽ không lừa gạt anh, em bảo đảm.” Tiền Hựu dùng sức nắm lấy cái tay mọc đầy lông sói, sau đó kiên định đặt trên trái tim mình.

Đông Lang gật đầu một cái, nghiêm túc nói: “Anh sẽ không ăn em, Tiểu Hựu, vừa rồi những lời kia đều là nói lẫy, em ngàn vạn lần không nên tưởng thật, có được hay không? Anh chỉ là sợ anh rời khỏi anh.”

“Ừm, em hiểu rõ.” Tiền Hựu vừa nói vừa lau nước mắt, mắt thấy hình như Đông Lang càng ngày càng say, đã muốn đứng không yên, liền dìu đến trên giường nằm xuống.

Đông Lang lại khẩn trương bắt được tay cô: “Em không cần đi, anh sẽ không ăn em, thật sự, anh làm sao chịu chứ, những lời mới vừa rồi đều là nói lẫy. Thật xin lỗi, em không cần đi.”

Anh không ngừng lặp lại lời tương tự, nhìn qua vô dụng đáng thương, Tiền Hựu hôn một cái lên gương mặt của anh, nắm chặt tay của anh: “Em không đi, em không đi, em đi rót cho anh chén nước rồi sẽ trở lại có được hay không?”

“Anh không muốn uống nước, em ở cùng với anh liền tốt rồi, Tiểu Hựu em ở cùng với anh.” Đông Lang định ôm cô vào lòng, đáng thương nhìn cô.

Tiền Hựu không thể làm gì khác hơn là không đi, cô cho đắp kín mền cho anh, lại hôn lên mặt của anh: “Anh mau ngủ đi, em sẽ ở đây cùng với anh, em bảo đảm em sẽ không đi bất kỳ đâu.”

“Ừm, nói hay lắm.” Anh đưa ra ngón út đã khôi phục bộ dáng con người, hình như muốn cùng Tiền Hựu ngoéo tay ước định.

Tiền Hựu cười mà rớm nước mắt, đưa ngón út ra bắt ngoéo với anh, thay anh chải gọn đầu tóc rối bời: “Được rồi, bây giờ có thể ngủ chứ?”

“Ừm.” Trên mặt Đông Lang lộ ra một nụ cười hạnh phúc vừa đầy chân thật, ôm thật chặt cô, rất nhanh liền lâm vào trong mộng đẹp.

Ghi chú:

1. QAQ: là một biểu cảm thường được sử dụng trong các mạng xã hội, có nghĩa là khóc.